

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 196/2023-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Vladimírou Houdek Běhalovou, Strojárska 11/C, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo 37/2020 z 26. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 22. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, alternatívne aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Co 258/2012 z 9. októbra 2013 zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu, alternatívne krajskému súdu na ďalšie konanie. Súčasne požaduje priznanie náhrady trov konania v sume 442,38 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol stranou v konaní vedenom Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 14 C 90/2003 vo veci určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru. Sťažovateľ ako žalobca sa žalobou proti žalovanému (Košický samosprávny kraj) domáhal náhrady mzdy z dôvodu, že výpoveď daná mu pre porušenie pracovnej disciplíny je neplatná.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 14 C 90/2003 z 10. mája 2012 žalobu zamietol. Krajský súd uznesením č. k. 1 Co 258/2012 z 9. októbra 2013 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Okresný súd vo veci opätovne rozhodol rozsudkom č. k. 14 C 90/2003 z 21. januára 2015, ktorým žalobu zamietol. Krajský súd uznesením č. k. 1 Co 293/2015 z 11. mája 2016 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Okresný súd v poradí tretím rozsudkom č. k. 14 C 90/2003 zo 7. decembra 2017 žalobu opäť zamietol. Zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že k 1. aprílu 2002 došlo konkludentne k zmene pracovnej náplne žalobcu, a to s prihliadnutím na to, že žalobca od 1. apríla 2002 dobrovoľne vykonával pridelené úkony mimo jeho pracovnej náplne a žalovaný zastával názor, že pracovnou náplňou žalobcu je úsek cestnej dopravy. Z vykonaného dokazovania pritom vyplynulo, že žalobca sa dopustil piatich menej závažných porušení pracovnej disciplíny, na ktoré bol upozornený s poučením o možnosti výpovede. Boli preto splnené hmotno-právne podmienky platnosti výpovede.

6. Jednotlivé menej závažné porušenia pracovnej disciplíny okresný súd identifikoval v tom, že sťažovateľ zoberal 2. októbra 2002 z úradu žalovaného písomnosti, čím bránil riadnemu chodu žalovaného (i); nevybavil odborne spis týkajúci sa spoločnosti [REDAKOVANÉ] tým, že oznámil začatie správneho konania v lehote dlhšej ako 60 dní a v rozpore so správnym poriadkom účastníkov konania neinformoval o tom, že v zákonom stanovenej lehote nemožno rozhodnúť, a nevypracoval rozhodnutie v súlade so zákonnými kritériami z hľadiska nesprávneho označenia účastníka konania, neuviedol v rozhodnutí skutočnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie, a úvahy, ktorými bol pri vyhodnocovaní dokazovania vedený, a ani právne predpisy, z ktorých pri vyhotovovaní rozhodnutia vychádzal (ii). Ďalšie menej závažné porušenia pracovnej disciplíny okresný súd identifikoval v neodbornom vybavení spisu č. 2002/00929, ako aj nevybavení tohto spisu v stanovenej lehote (iii), v riadnom nevybavení spisu č. 2002/00787 v zmysle právnych predpisov, podľa ktorých mal spis postúpiť vecne príslušnému orgánu [§ 9 zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach v znení zákona č. 164/2008 Z. z. (iv)]; v daní pokynu na poukázanie zvýšeného finančného preddavku pre [REDAKOVANÉ] bez dodatočného odôvodnenia jeho potreby (v).

7. Na odvolanie bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený rozsudkom krajského súdu č. k. 1 Co 165/2018 z 12. júna 2019 (ďalej len „rozsudok z 12. júna 2019“) ako vecne správny. Krajský súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o konkludentnej zmene pracovnej náplne, ako aj o tom, že výpoveď spĺňa náležitosti písomnej formy, pričom dôvod výpovede bol vymedzený riadne a výpoveď bola prerokovaná so zamestnaneckou radou. Za nedôvodnú považoval námietku sťažovateľa, že podpis člena zamestnaneckej rady nesvedčí o prerokovaní výpovede zamestnaneckou radou.

8. V dovolaní proti rozsudku krajského súdu z 12. júna 2019 sťažovateľ namietal existenciu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), ako aj existenciu vady nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

9. Najvyšší súd k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že krajský súd sa v rozsudku z 12. júna 2019 vysporiadal s podstatnými námietkami žalobcu (body 19 až 26). V prejednávanej veci nejde o prípad nesprávneho procesného postupu, ktorý by bol spôsobilý

znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že by to malo za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je z hľadiska nosných právnych záverov jasné, zrozumiteľné a preskúmateľné. Poukázal ďalej na to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu tvoria jeden celok, pričom pri potvrdzujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu stačí ak odvolací súd poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný.

10. Nad rámec už uvedeného najvyšší súd akcentoval s odkazom na rozhodnutie ústavného súdu vydané vo veci sp. zn. I. ÚS 61/2019, že aj za účinnosti novej procesnej úpravy je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovoláním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP.

11. Dovolanie pre vadu zmätočnosti preto najvyšší súd odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

12. V kontexte dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené) najvyšší súd akcentoval povinnosť dovolateľa konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a jej riešenie odvolacím súdom (i), ako aj podať vysvetlenie, ako by mala byť otázka správne vyriešená (ii).

13. Dovolací súd pritom konštatoval, že dovolateľ prípustnosť dovolania riadne nešpecifikoval. V dovolaní síce skoncipoval tri otázky, no zároveň uviedol, že k nim súd prvej inštancie a ani odvolací súd stanovisko nezaujali. Sťažovateľ preto ani nemohol uviesť, ako uvedené otázky vyriešil odvolací súd, a neuviedol ani to, ako mali byť tieto otázky riešené správne. Dovolanie bolo preto odmietnuté podľa § 447 písm. f) CSP z dôvodu, že nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, ako aj z dôvodu, že dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

14. Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd sa vyjadril len k námietkam o konkludentnej povahe zmeny pracovnej zmluvy a o prerokovaní výpovede zamestnaneckou radou, pričom k ostatným námietkam sťažovateľa týkajúcim sa jednotlivých porušení pracovnej disciplíny sa žiadnym spôsobom nevyjadril, hoci boli právne významné. Nezaoberal sa ani námietkou, či je v súlade s dobrými mravmi, ak žalobca v snahe zabrániť vzniku škody vykonával činnosti aj na úseku autobusovej dopravy v stave, keď bol odbor dopravy poddimenzovaný. Odvolací súd sa nevyjadril ani k námietke, či je správne preklepy „[REDACTED] § 29b - § 29 písm. b)“ považovať za menej závažné porušenie pracovnej disciplíny. Uvedeným spôsobom konal v rozpore s príkazom obsiahnutým v § 387 ods. 3 CSP. Posúdenie veci krajským súdom sa neodrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné považovať za porušenie práva na spravodlivý proces, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

15. Za neprijateľné považuje sťažovateľ aj odmietnutie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia. Podľa sťažovateľa nie je správne, ak sa najvyšší súd zameria len na jednu vetu, ktorú dovolateľ označí ako právnu vetu, a izoluje sa od toho, ako je vymedzený dovolací dôvod.

16. V dovolaní sťažovateľ jasne uviedol, že krajský súd sa nezaoberal tvrdeniami sťažovateľa, ktoré sa týkali predovšetkým toho, či je možné v stave, keď zamestnávateľ namiesto piatich zamestnancov prijme do pracovného pomeru iba dvoch, z ktorého iba jeden má príslušnú kvalifikáciu, dať tomuto zamestnancovi výpoveď pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny za to, že nevybavil spisy odborne, v stanovených termínoch, v zmysle platných právnych noriem, ak zamestnanec vykonával pracovné činnosti, ktoré podľa pracovnej zmluvy nemá vykonávať, a to iba preto, aby zabezpečil chod odboru a zabránil vzniku škody.

17. Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd mal snažiť porozumieť autenticky dovolateľovi. Formulácia dovolacích dôvodov nastolených v dovolaní podľa sťažovateľa bez významných ťažkostí umožňovala identifikáciu právnych otázok takým spôsobom, ktorý zodpovedal požiadavke dovolacieho súdu v napadnutom rozhodnutí.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie rozhodnutím dovolacieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu považuje sťažovateľ za ústavne neudržateľné v kontexte vyhodnotenia dovolacích námietok predložených sťažovateľom.

19. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

20. Ústavný súd v úvode tejto časti rozhodnutia zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže v konkrétnej veci uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (aj keď toto posúdenie najvyšším súdom je z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti preskúmateľné ústavným súdom v konaní o ústavnej sťažnosti). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018, IV. ÚS 362/2021), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 494/2020, IV. ÚS 120/2023).

21. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Ústavný súd totiž nie je súčasťou systému všeobecných súdov ani nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

22. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „*pánmi zákonov*“, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

23. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. IV. ÚS 136/05, I. ÚS 88/07).

24. Reflektujúc už uvedené právne závery vyplývajúce z ustálenej judikatúry, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, a to berúc do úvahy námietky sťažovateľa prezentované v ústavnej sťažnosti.

25. Konfrontujúc časť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorá odkazuje na rozhodnutie ústavného súdu vydané vo veci sp. zn. I. ÚS 61/2019 (bod 10 tohto uznesenia), ústavný súd zdôrazňuje, že v napadnutom uznesení citovaný právny názor ústavného súdu vychádzal zo stanoviska najvyššieho súdu R 2/2016, v ktorom sa riešila konkurencia medzi dvomi dovolacími dôvodmi v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), a to či nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu je vadou zmätočnosti, pri ktorej je prípustnosť dovolania daná proti „každému“ rozhodnutiu (§ 237 OSP), alebo či ide o inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 241 ods. 1 písm. b) OSP, kde je prípustnosť „obmedzená“ podmienkami podľa § 238 a § 239 OSP. Tento konflikt však v súčasnej právnej úprave už nerezonuje, keďže Civilný sporový poriadok už nepozná „inú vadu konania“ ako dôvod dovolania. Súčasná právna úprava v § 420 písm. f) CSP upravuje dôvod zmätočnosti inak a posun v jeho vnímaní už naznačil aj samotný ústavný súd v náleze č. k. IV. ÚS 314/2020 z 1. júla 2020, ktorý bol publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 69/2020.

26. Z uvedeného zároveň vyplýva, že právny záver, z ktorého vychádzal ústavný súd vo veci sp. zn. I. ÚS 61/2019, bol nasledujúcou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu precizovaný.

27. Aktuálnosť už uvádzaného stanoviska najvyššieho súdu (z ktorého záverov vychádzal ústavný súd vo veci sp. zn. I. ÚS 61/2019) podľa ústavného súdu je potrebné za účinnosti novej právnej úpravy dovolania chápať v tom zmysle, že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nesplňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej

miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Znamená to, že stratilo význam vyčleňovanie z tejto kategórie „inej vady konania“ podľa predchádzajúcej právnej úpravy a taká vada, pokiaľ má znaky uvedené v predchádzajúcej vete, zakladá prípustnosť dovolania podľa dotknutého (v nej označeného) ustanovenia. Včlenením do textu zákona formulácie o práve na spravodlivý proces sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale, naopak, sprísnilo (m. m. IV. ÚS 578/2022).

28. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, aj keď vychádza z nie úplne aktuálnej všeobecnej charakteristiky prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, zaoberá sa vecným posúdením predmetnej dovolacej námietky zmätočnosti, posúdením dostatočnosti dôvodov obsiahnutých v rozhodnutí odvolacieho súdu aj s náležitým akcentom na rozhodnutie súdu prvej inštancie, s ktorým rozhodnutie odvolacieho súdu tvorí jeden celok. Uvedený postup najvyššieho súdu už zmieňovaný nedostatok všeobecnej charakteristiky prípustnosti a dôvodnosti dovolania podaného z dôvodu zmätočnosti vecným posúdením reparuje (m. m. IV. ÚS 69/2021). Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa zaoberal podstatnými časťami rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu toho, či obsahuje náležité posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán, ako aj vysporiadanie sa s podstatnými námietkami žalobcu, pričom poukázal na konkrétne časti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

29. Aj ústavný súd pri posudzovaní ústavnej udržateľnosti rozhodnutia všeobecného súdu vychádza z toho, že odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09, IV. ÚS 389/2020), a smeruje (aj) k ústavnej akceptovateľnosti postupu odvolacieho súdu, ktorý sa obmedzí na skonštatovanie správnosti dôvodov uvádzaných v rozhodnutí súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP).

30. Z relevantnej časti rozhodnutia odvolacieho súdu pritom vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca „*sa dopustil vyčítaného porušenia pracovnej disciplíny, na porušenie ktorej bol upozornený, ktorý následne aj správne právne posúdil*“. Sťažovateľ síce atakuje nevysporiadanie sa odvolacieho súdu s námietkami atakujúcimi jednotlivé menej závažné porušenia pracovnej disciplíny, ktoré následne kvalifikuje ako právne významné, no bez ďalšej konkrétnej argumentácie, ktorou by tento svoj záver o právnej významnosti podložil aj z pohľadu ich možného vplyvu na posúdenie právneho záveru o tom, že k porušeniu pracovnej disciplíny došlo. Absencia ďalšej relevantnej argumentácie zo strany sťažovateľa pritom bráni ústavnému súdu preskúmať v ústavno-právnej rovine spôsobilosť nevysporiadania sa odvolacieho súdu s námietkami sťažovateľa ovplyvniť výsledok napadnutého konania v zmysle podstatného dosahu na spravodlivosť procesu ako celku.

31. Ústavný súd tu vychádza aj zo stabilnej rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý v kontexte čl. 6 ods. 1 dohovoru zdôrazňuje, že tento článok zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, no túto požiadavku nemožno chápať tak, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď (Ruiz Torija proti Španielsku, rozhodnutie Európskeho súdu

pre ľudské práva z 9. 12. 1994, § 29). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia teda neznamená, že všeobecný súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, resp. strany v spore (II. ÚS 76/07, IV. ÚS 493/2020)

32. Berúc do úvahy konkrétne okolnosti prejednávanej veci, ústavný súd konštatuje, že námietka sťažovateľa nie je spôsobilá bez ďalšieho spochybniť prezumovanú ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z pohľadu náležitého vysporiadania sa s námietkou vady zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

33. Z uvedeného dôvodu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd poskytol sťažovateľovi v súvislosti s namietaným porušením práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie ochranu v medziach zákona, ktorý základné právo na súdnu ochranu vykonáva (čl. 51 ods. 1 ústavy), pričom tieto medze rešpektoval, a preto mu z ústavnoprávneho hľadiska nemožno pri posúdení vady zmätočnosti nič vytknúť. Ústavný súd, vychádzajúc z relevantnej časti obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, preto nezistil, že by účinky výkonu jeho dovolacej právomoci pri posudzovaní prípustnosti a dôvodnosti dovolania sťažovateľa podľa § 420 písm. f) CSP boli nezlučiteľné so základným právom strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie. Odmietnutie dovolania v časti namietanej vady zmätočnosti ako podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, ústavný súd považuje za ústavne udržateľné.

34. Sťažovateľ namieta aj záver najvyššieho súdu o tom, že v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ prípustnosť dovolania riadne nešpecifikoval.

35. Za dostatočne a presvedčivo zdôvodnený považuje ústavný súd rovnako záver najvyššieho súdu v kontexte namietaného dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia vecí odvolacím súdom. *Conditio sine qua non* prípustnosti dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 CSP je existencia právnej otázky, od ktorej vyriešenia bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu závislé.

36. Dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia sa v súlade s § 432 ods. 2 CSP vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne s odôvodnením, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

37. Úlohou dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je v prípade, že ním dovolateľ namieta nesprávne právne posúdenie vecí odvolacím súdom (tak, ako to je aj v konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľa), riešenie zásadných právnych otázok, ktoré neboli vyriešené dovolacím súdom [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP]. Zásadnou právnou otázkou však môže byť len otázka, ktorú odvolací súd riešil a súčasne na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním.

38. V dovolaní sťažovateľ síce formuloval tri otázky, zároveň však zdôraznil, že k nim ani súd prvej inštancie a ani odvolací súd stanovisko nezaujali. Otázky tak, ako boli formulované sťažovateľom ako dovolateľom, teda neboli (nemohli byť) vôbec riešené odvolacím súdom. Je preto zjavné, že v konkrétnych okolnostiach veci nebola naplnená požiadavka, aby išlo o zásadné právne otázky, ktoré by boli spôsobilé založiť prípustnosť dovolania podaného pre nesprávne právne posúdenie.

39. Absencia riešenia otázok odvolacím súdom napokon logicky vyústila zo strany sťažovateľa ako dovolateľa do absencie právneho posúdenia a uvedenia toho, v čom vyčítaná nesprávnosť právneho posúdenia odvolacím súdom spočíva.

40. V súlade s už citovanou právnou úpravou regulujúcou prípustnosť dovolania ústavný súd konštatuje, že nedostatok spočívajúci v neuvedení nesprávneho právneho posúdenia a konkrétnej argumentácie odôvodňujúcej nesprávnosť takéhoto právneho posúdenia odvolacím súdom spôsobil, že relevantná časť dovolania podaného sťažovateľom sa pre nedostatok vymedzenia dovolacieho dôvodu javila *prima facie* ako dovolanie, pri ktorom nie sú splnené procesné podmienky na preskúmanie jeho prípustnosti, ktoré najvyšší súd ako súd dovolací v súlade s príslušnou procesno-právnou úpravou odmietne bez toho, aby došlo k jeho vecnému prejednaní (prejednaní dôvodnosti).

41. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v časti týkajúcej sa namietanej prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za formalistické, keďže absencia náležitosti vymedziť dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP tak, ako to bolo dané aj vo veci dovolania podaného sťažovateľom, je podľa Civilného sporového poriadku dôvodom neprípustnosti dovolania.

42. Ústavný súd na základe už zmieňovaných čiastkových záverov k jednotlivým námietkam sťažovateľa dospel k záveru, že ním uplatnené námietky sú nedôvodné a nesignalizujú takú priamu príčinnú súvislosť s možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

43. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými stratilo svojej opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu